

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sotiris Papasavvas

Sagsøgte: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi og Giorgios Sertis

Konklusion

- 1) Artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») skal fortolkes således, at begrebet »informationssamfundstjenester« i denne bestemmelses forstand omfatter tjenester, hvorved der leveres onlineinformation, for hvilke tjenesteyderen ikke modtager vederlag fra modtageren, men fra midler opnået gennem reklamer, der vises på internettet.
- 2) Direktiv 2000/31 er ikke til hinder for anvendelsen af en ordning med civilretligt ansvar for injurier i en sag som den i hovedsagen omhandlede.
- 3) De begrænsninger af det civilretlige ansvar, som er anført i artikel 12-14 i direktiv 2000/31, omfatter ikke tilfældet med en pressevirksomhed, som råder over en webside, hvorpå det offentliggør den elektroniske version af en avis, idet dette selskab i øvrigt modtager vederlag fra midler opnået fra reklamer, der bliver vist på websiden, når virksomheden har kendskab til de offentliggjorte informationer og udøver kontrol hermed, uanset om adgangen til websiden er gratis eller sker mod betaling.
- 4) De begrænsninger af det civilretlige ansvar, som er anført i artikel 12-14 i direktiv 2000/31, kan finde anvendelse på sager mellem private vedrørende det civilretlige ansvar for injurier, når de betingelser, der er anført i bestemmelserne, er opfyldt.
- 5) Artikel 12-14 i direktiv 2000/31 giver ikke en udbyder af informationssamfundstjenester mulighed for at forhindre, at der anlægges sag mod den pågældende, og følgelig hindre en national rets vedtagelse af foreløbige forholdsregler. De ansvarsbegrænsninger, der er fastsat i disse bestemmelser, kan påberåbes af tjenesteyderen i overensstemmelse med bestemmelserne i national ret, som sikrer deres gennemførelse, eller i mangel heraf efter en fortolkning af national ret i overensstemmelse hermed. Derimod kan direktiv 2000/31 ikke inden for rammerne af en sag som den i hovedsagen omhandlede i sig selv skabe forpligtelser for private og kan således ikke påberåbes som sådan mod private.

⁽¹⁾ EUT C 207 af 20.7.2013.

**Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. september 2014 — Österreichischer Gewerkschaftsbund
mod Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und
Schiffahrtsunternehmungen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof —
Østrig)**

(Sag C-328/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2001/23/EF — varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter — forpligtelse for erhververen til at opretholde de løn- og arbejdsvilkår, som gælder ifølge en kollektiv overenskomst, indtil en anden kollektiv overenskomst træder i kraft — begrebet »kollektiv overenskomst« — national lovgivning, der fasttætter, at den opsagte kollektive overenskomst fortsat har virkning, indtil en anden overenskomst træder i kraft)

(2014/C 409/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Sagsøgt: Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Konklusion

Artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter skal fortolkes således, at »løn- og arbejdsvilkår, som [gælder] ifølge en kollektiv overenskomst« som omhandlet i denne bestemmelse, er løn- og arbejdsvilkår, som er fastsat ved en kollektiv overenskomst, og som i medfør af en medlemsstats lovgivning på trods af, at den nævnte overenskomst er blevet opsagt, fortsætter med at have virkning for de arbejdsforhold, som var omfattet af nævnte overenskomst umiddelbart før dens ophør, så længe disse arbejdsforhold ikke er omfattet af en ny kollektiv overenskomst, eller indtil der indgås en ny individuel aftale med de pågældende arbejdstagere.

⁽¹⁾ EUT C 274 af 21.9.2013.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 11. september 2014 — Ministerstvo práce a sociálních věcí mod B. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nejvyšší správní soud — Den Tjekkiske Republik)

(Sag C-394/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — social sikring af vandrende arbejdstagere — forordning (EØF) nr. 1408/71 og nr. 883/2004 — national lovgivning, der finder anvendelse — fastlæggelse af den medlemsstat, som har kompetence til at tildele en familiedyelse — situation, hvor den vandrende arbejdstager samt dennes familie bor i en medlemsstat, hvor de har deres interessecenter, og hvor der er oppebåret en familiedyelse — ansøgning om familiedyelse i oprindelsesmedlemsstaten efter udløbet af retten til ydelser i bopælsmedlemsstaten — nationale bestemmelser i oprindelsesmedlemsstaten, som fastsætter tildeling af sådanne ydelser til enhver, som har en registreret bopæl i denne medlemsstat)

(2014/C 409/22)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Sagsøgt: B.

Konklusion

1) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 592/2008 af 17. juni 2008, og navnlig dennes artikel 13, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat anses for at være den stat, som har kompetence til at tildele en familiedyelse til en person, alene som følge af at sidstnævnte har en bolig, der er registreret på denne medlemsstats område, uden at denne og dennes familiemedlemmer arbejder eller bor fast i nævnte medlemsstat. Artikel 13 i denne forordning skal fortolkes således, at den ligeledes er til hinder for, at en medlemsstat, som ikke er den kompetente medlemsstat i forhold til en omhandlet person, tildeler familiedyelser til denne, medmindre der foreligger en præcis og særlig nær tilknytning mellem den omhandlede situation og denne første medlemsstats område.